

Kehittämistyö näkyville!

Varmana kevään merkinä ISO-tiedote kertoo tuoreet sosiaalialan kehittämisrintaman kuulumiset: Mitkä hankkeet saivat Itä-Suomessa tukea, keneltä jatkossa odotamme uusia avauksia hyvinvoinnin edistämiseksi? Mitä hyvää on yhteisillä ponnistuksilla saavutettu? Lue, niin tiedät!

Lääninhallitusten ja ISON tehtävät ja roolit yhteistyössä

**Verkostojen monet muodot
matka yhteysverkostosta kumppanuuteen**

**Sosiaalityön maisterikoulutus
-hankkeella apua sosiaalityöntekijäpulaan**

Kehittämisen kehittäminen - tulevaisuuden ISO haaste?

Sosiaalialan kehittämishanke etenee Itä-Suomessakin. Hiljattain on saatu tiedoksi viime kierroksen hankerahoituspäätökset sekä lääninhallituksesta että ministeriöstä. Onnea Menestyneille! Vaille rahoitusta jääminen kirpaisee: hakemusten eteen on kuitenkin tehty työtä, ja hyvät suunnitelmat tuntuvat raukeavan tyhjiin. Aina ei riitä virtaa siihen, että koottaisiin rivit pohtimaan, olisiko mahdollista toteuttaa suunnitelmat muuten. Ymmärrän, jos pettymys joskus yllyttää lyömään hanskat tiskiinkin - ainakin hetkeksi.

Yhtäältä voi olla tyytyväinen, että hankehakemuksia tulee joiltakin alueilta hyvinkin runsaasti suhteessa jaettavaan rahamäärään. Ajattelen kuitenkin, ettei kai kovin useisiin laajamittaisiin ponnistuksiin kannattane ns. oman päätönsä lisäksi villiintyä, jos todennäköisyys palkintosijoille pääsemisestä on kovin pieni. Tai sitten kannattaa olla niin hyvät suunnitelmat, ettei niitä kerta kaikkiaan malta olla toteuttamatta, vaikei hankerahoitusta heti järjestyisikään. Toki innovatiiviset ja energiset ihmiset pysyvät yhdessä joskus uskomattomiin suorituksiin myös olemassa olevia resursseja uudella tavalla hyödyntämällä.

Osaamiskeskusten rooliin kuuluu neuvotella alueensa kuntien kanssa toi-

minaohjelma-alueella tarvittavista hankkeista. Määrärahat eivät useimmiten riitä kaikkeen toivottuun. Kuntia onkin kannustettu rakentamaan seutukunta- ja jopa maakuntatason hankkeita, etsimään yhteisiä kehittämisen kohteita jopa kehittämysyksiköiksi asti. Mutta sitten voi tulla eteen tilanne, että hankkeen toteuttamiseksi tarvittavia "sopivasti suurempia" määrärahaeria ei montakaan ole osoittanut, ja kierroksella potin keräävät sittenkin muutamat rahamäärältään pienemmiksi jäävät, kenties yksittäisten kuntien suunnitelmat. Menestysstrategian rakentaminen vaikuttaa haasteelliselta, kun hakemuksiakin toimitetaan sekä läänille että ministeriölle peräkkäisinä ajankohtina ilman, että kaikki alueen "ehdokkaat" olisivat katsastettavina samanaikaisesti.

Hankekehittämiseen liittyy monia yleisesti tuttuja pulmia. Viime aikoina olen miettinyt, kuinkahan kalliiksi hankkeet tulevatkaan. Paljon ponnistellaan jo hakemusten eteen ilman, että aikeita koskaan toteutettaisiinkaan. Hakemusten käsittely teettää työtä eri tahoilla, rahoituksen laskutus ja maksaminenkin työllistää, hankkeisiin osallistutaan myös monien päätöiden ohessa sekä raportoida ja arvioida pitää, mitä saatiin aikaiseksi.

Varmasti on niitäkin tapauksia, että varsinainen kehittämisspionnistus oltaisi saatu esille vieläpä kokonaistaloudellisesti edullisemmin: keskittymällä jo olemassa olevissa rakenteissa ja niiden tukemana olennaisen uuden osion tuottamiseen. Pulmana tietysti on, ettei innovaatioille ehkä ole vielä sopivaksi katsottuja rakenteita, joiden kautta toimia. Seutukuntia on papereissa ja kartoilla, mutta kuka siellä päättää, mistä päättää ja miten käytännössä toimitaan, on monesti pitkälti selkiyttämättä. Syntyvätkö sitten uudet rakenteet ja miten helposti hankkeiden avulla, on mielenkiintoinen kysymys. Voiko olla, että rakennehankkeet törmäävät jossakin mandaattipulmiin: hankkeeksi muotoillulla yrityksellä ei olekaan käytännössä valtaa niin, että todelliset arjen toimijat toissaan motivoituisivat uusiin muottei-

hin?

STM:n apulaisosastopäällikkö Reijo Väärälän (Sosiaaliturva 6/2005, 28) mukaan on kaavailtu, että tulevaisuudessa kehittämisrahoitusta myönnettäisiin vain palvelujärjestelmän pysyvien muutosten aikaansaamiseksi. "Pysyvä muutos" itsessään on kiintoisa paradoksi: muutetaanko jotakin niin pysyvästi, että se jatkossakin muuttuu koko ajan, ikään kuin pysyy muutoksessa, vai :)? Joka tapauksessa jaksan kysyä, miten *rauhallista kehittämisrahaa* olisi tässä maassa ylipäätään mahdollista saada kohtuullisen vaikuttavaan käyttöön maakuntiin ja sitä laajemmille alueille.

Onko Itä-Suomessa vastauksia löydettävissä paneutumalla esimerkiksi *Itä-Suomi -ohjelman* tavoitteiden toteuttamiseen kytkemällä sosiaalisen näkökulma vahvasti ja konkreettisesti uusiin hyvinvointikehittelyihin? Paitsi tiettyjä palveluja myös palvelujen kehittämistä tulisi alueella rohkeasti koota seudullisiin - ja laajempiinkin - *sosiaalialan asiakastyön kehittämisyksiköihin*. Tervetuloa jatkaamaan kehittämis keskustelua ISO -yhteyksiin!

Kuopiossa 13.5.2005

Tarja Kauppila

johtaja

Itä-Suomen sosiaalialan osaamiskeskus

ISO mukana valtakunnallisessa tietoteknologian ja päihdehuollon kehittämisessä

ISO solmi alkuvuodesta kaksi yhteistyösopimusta sosiaali- ja terveysministeriön kanssa sosiaalialan kehittämishankkeen toteutuksesta. Pekka Kortelainen toimii asiakastietojärjestelmien valtakunnallisen kehittämisen projektipäällikkönä. Teija Makkonen kehittää katkaisu- ja vieroitushoitoa Pohjois-Karjalassa ja Etelä-Savossa.

Projektipäällikkö Pekka Kortelainen.

Sosiaalihuollon asiakastietojärjestelmät kehittämisen kohteena

Tietoteknologian käytön edistäminen sosiaalihuollossa -hanke käynnistyi virallisesti 1.4.2005. Kuntaliitto, ISO ja Stakes solmivat sosiaali- ja terveysministeriön kanssa yhteistyösopimukset hankkeen käytännön toteutuksesta. Heli Sahala Kuntaliitosta toimii kokonaisu-hankkeen projektipäällikkönä, Pekka Kortelainen ISOsta vastaa asiakastietojärjestelmien osuudesta ja Jarmo Kärki Stakesista asiakastietojärjestelmiin liittyvän dokumentaation kehittämisestä.

Asiakastietojärjestelmien kehittäminen on sosiaalialan tietoteknologian kehittämisen kiireellisimpiä tehtäviä. Tiedonsiirto järjestelmistä toiseen, organisaatioiden välillä ja kuntien välillä on ollut puutteellista. Samoin kunnallisten ja valtakunnallisten tilastotietojen keräys sekä vertailutietojen saanti. Uusia haasteita asettavat myös seudulliset ja alueelliset tietojärjestelmät.

Vuoden 2005 aikana kehittämistyö kohdistuu termien ja käsitteiden yhte-

näistämiseen, tietojärjestelmiin kirjattavien perustietojen määrittelyyn sekä dokumenttien rakenteisiin. Myös ensimmäiset kuntien hallinnoimat tietoteknologianhankkeet käynnistyvät tämän vuoden aikana.

Kokonaisuutena asiakastietojärjestelmien kehittäminen tulee olemaan pitkäkestoinen hanke. Hankkeessa luodaan yhtenäisiä periaatteita sosiaalihuollon tiedon rakenteille, tallennukselle ja siirrolle. Käyttöönottovaihe toteutetaan yhteistyössä ohjelmistoyritysten ja kuntien kanssa.

Tavoitteena on, että vuoteen 2011 mennessä valtakunnassa käytetään yhteensopivia ohjelmistoja, joissa sosiaalihuollon dokumentointi, työprosessien eteneminen ja tiedon tarpeet on huomioitu aikaisempaa paremmin. Hankkeen valtakunnallinen seminaari pidetään 1.9.2005 Helsingissä.

Katkaisu- ja vieroitushoidon kehittämistä Etelä-Savossa ja Pohjois-Karjalassa

1.2. - 31.12.2005 toteutetaan sosiaali- ja terveysministeriön toimeksiantona valtakunnallinen Palvelutarpeen arviointi päihdepalvelujen kehittämisen välineenä osana kansallista sosiaalialan kehittämisohjelmaa: painopisteenä katkaisu- ja vieroitushoidon kehittäminen. ISO vastaa yhteistyösopimuksen mukaisesti hankkeen hallinnoinnista ja käytännön toteutuksesta. Teija Makkonen Joensuuasta toimii hankkeen kehittämisvastavaana.

Pilottimaakunniksi päihdehuollon kehittämisessä on valittu Pohjois-Karjala ja Etelä-Savo. Keskeisissä rooleissa ovat Tyynelän kehittämiskeskus Pieksämäellä sekä alueelliset ja valtakunnalliset osaamiskeskusverkoston päihdetyöryhmät ja päihdetyön asiantuntijat. Työssä yhdistyy kansallinen ja alueellinen kehittäminen.

Kehittämävastaava Teija Makkonen.

Hankkeessa kehitetään palvelujärjestelmää palvelutarpeen arvioinnin pohjalta sekä katkaisu- ja vieroituspalveluja kuntien yhteistyönä. Päihdepalvelujen laatusuosituksia (2003) mukaillen: mm. kansalliset kehittämisohjelmat painottavat päihdepalvelujen laadun saattamista koko maassa päihdepalvelujen laatusuositusten vähimmäistasolle vuoden 2007 loppuun mennessä.

Kehittämisen ensimmäisessä vaiheessa maakunnissa toteutetaan päihdetyön henkilökunta- ja asiantuntijahaastattelu- ja katkaisu- ja vieroitushoidon sekä laajemminkin päihdetyön ja päihdepalvelujen nykytilan ja kehittämistarpeiden selvittämiseksi. Selvitys tukee kuntia tiedostamaan päihdepalvelujensa hyviä käytäntöjä ja kipupisteitä sekä innostaa palvelujen kehittämiseen kuntien yhteistyönä. Kehittämishankkeen tavoitteena on luoda myös malleja, jotka jatkossa palvelevat kuntien päihdetyön ja -palvelujen kehittämistä valtakunnallisesti.

Verkostoja on osattava käyttää oikein

Onko osa kehittäjäväestä verkostohurmiossa - poteeko osa jo verkostokrapulaa? Näin kysyttiin Tolkkua verkostoihin -seminaarissa Joensuussa huhtikuussa konsultti Paavo Viirkorven johdolla. Verkostot ovat hyvää yhteistyörakennetta oikein käytettynä. Autuus ei kuitenkaan ole verkostossa sinällään, vaan siinä, mitä verkostossa teemme ja saamme aikaiseksi.

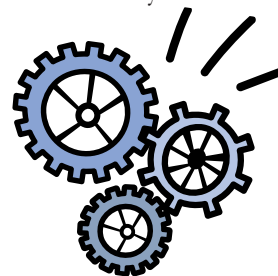
Viirkorven mukaan olemme verkostotyössä nyt "toisella kierroksella". Ensin haluttiin saada kaikki mukaan, nyt ollaan hankalassa "pudotusvaiheessa". Pohditaan, keiden kanssa työtä kannattaa jatkaa. Verkostoilla on taipumus turhautua ja sumpuuntuakin. Silloin verkosto ei toimikaan voimavarojen aktivoijana vaan voimattomuuden jakajana. Verkostotyön keskeisin haaste on saada todelliset toimijat mukaan: ne, joilla on tahto, rahaa ja valtaa edistää asioita. Sosiaalialan arjessa usein kuitenkin juuri vallattomat ja varattomat verkostoituvat. Viirkorven mukaan rakenteet, joihin ei saada kunnan päättäjiä mukaan, eivät ole kehittämiskäytännöitä. Todellista muutosta ei tällöin saada aikaan pelkällä verkostorakenteella.

Yhteisverkon kautta vaihdetaan tilanetietoa ja ajatuksia, toiminta on coc-

tail-kutsujen tyyppistä. Joskus se riittää, joskus se voi olla esivaihe seuraavaan. *Yhteistyöverkossa* vuorovaikutus on tiiviimpää. Yhteinen tahto alkaa muotoutua, lähdetään työstämään suunnitelmaa ja menemään eteenpäin. *Vastuuverkko* on jo tuloksellisempi, pohditaan, miten päästään puhumisesta tekemiseen. Moni verkko Viirkorven mukaan pitäytyy puheessa, eivätkä erimielisyydet tule näkyviin. Hankala kysymys on päätöksenteko, mikä on päätösmekanismi ja kenellä on verkostossa valtuudet päättää asioista.

Kypsan verkostomaisen yhteistyön vaihe lähenee *kumppanuutta*, ja silloin tapahtuu selvää valikoitumista. Tämä sotii sitä vastaan, että verkosto on avoin kaikille. Kaikki eivät kuitenkaan voi olla mukana kaikessa. Yhteistyö vaatii panostusta, aikaa, rahaa ja työtä.

Itäsuomalaisessa sosiaalialan kehittämisenä on hyvin toimivia verkostoja, jotka perustuvat luottamukseen ja joilla on saatu paljon aikaan. On tärkeää, että verkostot tiedostavat ja muokkaavat omaa toimintaansa. Verkostot ovat rajallisia ja toimivat hyvänä työvälineenä jossain vaiheessa. Verkostoa vahvemmaksi yhteistyön muodoksi nousee kumppanuus: valikoivan yhteistyön rakenne, jonka keskeisin haaste on kuntapäätäjien innostaminen vahvemmin mukaan kehittämistyöhön.

Kehittämisryhmät arvioivat toimintaansa Etelä-Savossa

Kehittämisryhmien arviointipäivää isännöi Tyynelän kehittämiskeskuksen johtaja Seppo Sulko.

Etelä-Savossa sosiaalialan alueellista kehittämistä vauhdittavat mm. lastensuojelun avohuollon ja sijaishuollon, päihdetyön, maaseutusosiaalityön, varhaiskasvatuksen, varhaisen vanhuustyön ja kuntouttavan työtoiminnan ryhmät sekä vammaisfoorumi. Arviointipäivässä 21.2.2005 Tyynelässä mietittiin ryhmien toiminnan merkitystä ja kiinnittymistä ISO-työhön sekä kuntien ja seutujen ohjelmalliseen kehittämiseen.

Ryhmät on koottu pääasiassa kutsumenettelyllä. Kutsujina aluksi olivat ISO ja lääninhallitus, jatkossa kutsujana toimii pääasiassa ISO. Osa ryhmistä on kuitenkin kuin itsestään syntynyt vastamaan käytännön kehittämisen tarpeisiin: esim. Erityisryhmien koulutuksen ja kuntoutuksen työryhmä lähti hakemaan itäsuomalaista kehittämishanketta vaikeavammaisten ammatillisen koulutuksen turvaamiseksi. Ryhmät luovat itse strategiaansa ISO-yhteistyössä. Toiminta suuntautuu toisaalta rakenteiden vah-

vistamiseen ja jatkuvaan kehittämiseen, toisaalta prosessien ohjaukseen, hankeohjaukseen ja ohjelmalliseen kehittämiseen. Työtä leimaavat luovuus ja oppiminen. Ryhmät kokevat ISO:n kautta vaikuttavansa kansalliseen päätöksentekoon. Ryhmien käynnistämällä foorumeilla jaetaan hyviä toimintatapoja ja edistetään vuoropuhelua.

Muutoksessa eletään, toiminta muotoutuu kulloistenkin tavoitteiden ja tehtävien mukaan. Tulevaisuuden tavoitteena on ryhmien paikantaminen alueen kehittämisessä. Vaarana on, että ryhmät alkavat elää omaa elämäänsä ilman että työ näkyy riittävästi kunnissa. Pohdittava on, missä määrin tehtävänä on alueellinen kehittäminen ja millä resursseilla se tehdään, missä määrin ryhmä taas toimii tiedon välittäjänä ja vaikuttajana. Tärkeitä kysymyksiä ovat myös, mistä ryhmän tehtävän määritys nousee ja ketkä ovat milloinkin oikeat toimijat. Ryhmät saavat tehtäviä ja toimeksiantoja

kunnista ja seuduilta, kauempaa ulkopuolelta ja/tai nostavat myös itse kysymyksiä työstettäväkseen. Ryhmätoiminnan käynnistyminen ja muotoutuminen vaativat aikaa. Alueellisuus koetaan hyvin haasteellisenä. Voimaksi koetaan vahva ja monipuolinen asiantuntijuus. Mukana on useita tahoja ja sitä kautta monia näkökulmia. Ryhmät voivat hyödyntää synergiaansa toimimalla myös alan ja alueen hankkeissa ohjausryhminä.

Parhaimmillaan ryhmät toimivat vuorovaikutuksen hedelmällisinä foorumeina, joissa kuntien usein raadollinenkin

arki kohtaa kehittämismaailman. Myös ryhmien välistä vuoropuhelua halutaan tiivistää. Väen toivotaan kiertävän, esimerkiksi ryhmien puheenjohtajien osallistuvan toistenkin ryhmien kokouksiin. Tarvitaan sisältöalueiden rajojen ylittämistäkin, esimerkkinä lastensuojelu ja päihdetyö. Lisäksi kaivataan aidosti yhteisiä kehittämiskohteita ja osaamisen jakamista - käytäntöjen jakamista on toistaiseksi vielä liian vähän. Rakenteisiin kohdistuva kehittäminenkin koetaan vielä heiveröiseksi, työ on nykyisellään enemmän sisältöihin liittyvää. Kehittäminen vaatii resursseja. Odotuksia ase-

tetaan tuleville sosiaalialan kehittämissyksiköille, joihin kytkeytymällä ryhmätkin saisivat koordinaatioapua ja tutkimuksellista tukea. Näin edettäisiin askel pitkäjänteisempään kehittämiseen.

Etelä-Savossa ryhmät toimivat innostavana toimintamallina oppivista ja aktiivisista verkostoista. ISO-alueen maakunnat ovat erilaisia ja myös kehittämisen muodot ja rakenteet vaihtelevat. Yhteisiä kuitenkin ovat hyvinvoinnin kehittämistarpeet, joihin vastataan toimijoiden vahvalla osaamisella ja aitoa kumppanuutta hakevalla yhteistyöllä.

Sosiokulttuurista vanhustyötä Karpalossa

Keskellä projektityöntekijä Kaija Öystilä vetämässä tuolijumppaa päiväkeskus Karpalossa.

Karpalo on kirpeän terveellinen marja, joka kasvaa harvaksen Karjalan soilla. Samanniminen on vireä vanhustyön kehittämiskeskus, jonka kotipesä löytyy Lieksan kaupungista. Siellä henkilöstö on jo pitkään yhdessä ikäihmisten kanssa ideoinut ja toteuttanut uudenlaista vanhustyötä, joka ponnistaa sosiokulttuurisesta ajattelusta. Tarkoituksena on luoda vanhustyön keskus, jossa työn kehittäminen, arviointi ja oppiminen olisivat pysyvää toimintaa. Karpalossa haetaan vanhustyöhön sekä uutta sisältöä että uusia rakenteita.

Ensimmäisessä vaiheessa keskitytään

sosiokulttuuriseen ja voimavaraistavaan vanhustyöhön. Tavoitteena on käynnistää mm. draama- ja kuvataidekursseja. Seniorikuntosalitoimintaa vahvistetaan senioritanssilla. Myös omaelämäkerran kirjoittamis- ja kertomisryhmiä käynnistetään. Tavoitteena on saada lieksalaisia yrittäjiä mukaan toimintaan. Jatkossa asiakas voisi päiväkeskuksesta ostaa itselleen sopivan palvelupaketin, esim. hierontaa, jalkojenhoitoa, kampaaja- ja kosmetologipalveluja. Perinteistä saunatoimintaakin kehitetään erilaisten "hemmottelupalvelujen" suuntaan. Seudullinen sähköinen koulutuskalenteri on työn

alla. Lähiajan lyhytkursseja ovat mm. kännykänkäyttökurssi ja tietoisuuskotitalousvähennyksestä. Suunnitteilla on kuntayhteistyötä koulutusten hankinnassa ja kilpailuttamisessa.

Karpalo tarjoaa uudenlaisen oppimisympäristön opiskelijoille. Ammattikorkeakoulun kanssa toteutetaan suunnitelmallista ja tavoitteellista opiskelijayhteistyötä. Opiskelijat osaltaan tuottavat tärkeää arviointitietoa.

Karpalossa vaalitaan seudullisuutta. Aluksi toimitaan pilottiympäristönä, josta hyväksi havaittuja toimintamalleja levitetään naapurikuntiin. Videoneuvottelutekniikkaa hyödynnetään koulutuksessa ja kuvapuhelimen käyttömahdollisuuksiakin selvitetään. Lieksa on mukana kansainvälisessä Our Life as Elderly -hankkeessa, jossa hahmotetaan suunnittelun pohjaksi tulevaisuuden ikäihmisten ja palvelunkäyttäjien näkemyksiä, tarpeita ja toiveita.

Karpalossa on mukana useita kuntia (Lieksa, Valtimo, Nurmes, Ilomantsi), Nurmeskoti -yhdistys, Pohjois-Karjalan ammattikorkeakoulu ja ISO:n Pohjois-Karjalan yksikkö. Hanke sai lääninhallituksen kehittämishankerahoitusta. Projektityöntekijänä toimii teatteria ja laulua aktiivisesti harrastava perushoitaja Kaija Öystilä. Projektipäälliköksi tulee Eila Soikkeli Nurmeksen vanhustyönjohtajan paikalta. Hänen vahvuusalueitaan ovat palvelujen tuotteistaminen ja seudullistamiseen liittyvät kysymykset sekä koulutus ja yhteistyöverkostot.

Lääninhallitusten ja ISO:n yhteistyöllä uutta synergiaa

Osaamiskeskukset ovat verkostomaisella toimintatavallaan tuoneet alueelliseen yhteistyöhön ja kehittämiseen uuden yhteistyömallin. Sosiaalialan kentän näkökulmasta on tärkeää, että eri toimijoiden roolit ovat selkeät. Vain silloin yhteistyö tuottaa merkittävää lisäarvoa. Osaamiskeskustoiminnan valtakunnallisessa neuvottelukunnassa valmistellaan linjauksia sosiaalialan osaamiskeskusten, lääninhallitusten, ministeriöiden, järjestöjen, oppilaitosten, Stakesin ja Kuntaliiton keskinäiselle suhteille ja yhteistyölle. Toimijoiden roolit ja yhteistyön muodot muotoutuvat käytännössä. Suhteita määritellään ja arvioidaan jatkuvasti arkipäivän yhteistyössä sekä säännöllisissä yhteistyöneuvotteluissa. Lääninhallituksilla valtion viranomaisina ja osaamiskeskuksilla verkostomaisina kuntien kehittämistoiminnan tukijoina on omat tehtävänsä ja roolinsa.

ISO ja lääninhallitus kumppaneina Etelä-Savossa

Itä-Suomen sosiaalialan osaamiskeskuksella ja Itä-Suomen lääninhallituksen sosiaali- ja terveysosastolla on suurelta osin yhteinen tehtäväkenttä väestön hyvinvoinnin, sosiaalisen turvallisuuden ja suoriutumisen edistämiseksi. Lääninhallituksen sosiaali- ja terveysosaston toiminta painottuu yhä enenevästi kansalaisten perusoikeuksien sekä asiakkaiden aseman ja oikeuksien toteutumisen varmistamiseen. Toiminnan keskiössä ovat palvelujen saatavuuteen ja laatuun liittyvät asiat sekä palvelurakenteiden kehittämisen tukeminen.

Sosiaalialan osaamiskeskusten tehtävänä puolestaan on turvata toimialueellaan sosiaalialalla tarvittavan asiantuntemuksen sekä peruspalvelujen ja sosiaalialan erityisosaamista vaativien palvelujen ja asiantuntijuuden kehittyminen ja välittyminen. Osaamiskeskusten tehtävänä on myös turvata sosiaalialan koulutuksen ja käytännön työn yhteyksiä sekä sosiaalialan tutkimus-, kokeilu- ja kehittämistoiminnan toteutumista.

Näiden kahden toimijan keskinäisen yhteistyön ja kumppanuuden odotetaan synnyttävän synergiaetua sosiaalialan painoarvon nostamisessa ja sosiaalipalvelujen toimintakäytäntöjen uudistamisessa. Tässä työssä onkin päästy askeleita eteenpäin. Sosiaalialan kehittämissuunnitelman toimeenpanoon liittyvät tehtävät ovat osaltaan edistäneet yhteistyötä ja lisänneet alueella sosiaalialan uudistamistyötä.

Itä-Suomen lääninhallituksen henkilöstöä: Arto Vehviläinen (takarivissä vas.), Kirsi Kaikko, Elli Aaltonen (keskellä vas.), Marja Kuhmonen, Marita Uusitalo (edessä vas.) ja Pia Sorsa.

Kehitettävää on kuitenkin vielä paljon: työmenetelmissä, työn painotuksissa ja sidosryhmätyöskentelyssä. Erityisesti tulisi pystyä tukemaan niiden kuntien sosiaalitoimen uudistamistyötä, joilla ei itsellään ole voimavaroja siihen.

Alueellisen sosiaalipolitiikan ja sosiaalialan vahvistamiseksi Itä-Suomessa tarvitaan sosiaalipolitiikan strategia ja kehittämissuunnitelma. ISOlla voisi olla sen valmistelussa keskeinen rooli. Kumppaneina valmistelussa olisivat lääninhallituksen lisäksi ne tahot, joilla on alueella

sosiaalipoliittisia tehtäviä hoidettavanaan.

Strategiaa ei kuitenkaan kannata ryhtyä valmistelemaan muodin vuoksi. Siitä on hyötyä vain siinä tapauksessa, että sen toteuttamiseen löytyy tahtoa ja osaamista, oikeastaan "vimmaa". Mutta miten "vimma" luodaan? Siinäpä meille kysymys.

lääniinsosiaalitarkastaja Anja Lehtonen

Kehittämistyö vahvistuu Pohjois-Savossa

Pohjois-Savossa on sosiaalialalla viireä kehittämissilmapiiri. Sosiaalialan kehittämishankkeen tiimoilta on lääninhallituksen ja ISON yhteistyönä järjestetty useita seminaareja ja seudullisia työkokouksia.

Tilaisuuksien tavoitteena on ollut tukea kuntia ja kuntayhtymiä hyvien sosiaalialan hankkeiden suunnittelussa ja toteutuksessa. Sosiaalialan kehittämishanke on nostettu vuoden 2004 alusta lähtien esiin lähes jokaisessa sosiaalihuoltoa koskevassa työkokouksessa ja koulutustilaisuudessa sekä kuntakäynneillä.

ISON ja lääninhallituksen Kuopion yksiköt ovat tehneet hyvää ja tuloksellista yhteistyötä, koska vuoden 2004 loppuun mennessä Pohjois-Savon kunnista saapui 14 sosiaalialan kehittämishankkeen painoalueeseen liittyvää hankkehakemusta. Valtionavustusta myönnettiin kuudelle hankkeelle. Myös sosiaali- ja terveysministeriön päätöksentekoon lähti Pohjois-Savosta ilahduttavan paljon, yhteensä 7 hankkehakemusta. Hankkeita on käynnistynyt kaikissa maakunnan seutukunnissa ja usealla sosiaalihuollon toimintasektorilla.

Pohjois-Savon sosiaalialan ongelmat liittyvät perustyön riittämättömiin resursseihin sekä muuttumattomiin toimintakäytäntöihin ja palvelurakenteisiin. Niissä kunnissa, joissa sosiaalitoimi työskentelee minimiresursseilla vaikeiden sosiaalisten ongelmien keskellä, on ollut ehkä vaikea uskoa hankkeen tuloksellisuuteen ja asiakaslähtöisyyteen.

Kuntien keskinäinen sosiaalihuollon yhteistyö on edelleen liian vähäistä. Samaa aihepiiriä koskevia pieniä kuntakohtaisia kehittämishankkeita on viireillä useita. Tavoitteena tulisi olla palvelurakenteiden pysyvään uudistamiseen liittyviä laajoja useiden kuntien yhteishankkeita. Sosiaalialan kehittämishanke tarvitsisi enemmän valtakunnallista julkisuutta ja tiedotusta, jotta hankkeen mahdollisuuksia voitaisiin parhaalla tavalla hyödyntää.

läänsosiaalitarastaja Marita Uusitalo

Oulun läänin sosiaali- ja terveysneuvos Marja-Leena Kärkkäinen.

Oulun lääninhallitus palvelee alueellaan kuntia sosiaalialan kehittämishankkeen toimeenpanossa

Sosiaalialan kehittämishanketta toimeenpannaan Oulun läänissä sekä Pohjois-Suomen osaamiskeskuksen (POSKEn) kanssa sekä Kainuun osalta Itä-Suomen osaamiskeskuksen (ISON) kanssa yhteistyössä. Meillä lääninhallituksen virkamiehillä on Oulun läänissä se rikkaus, että voimme toimia samaan aikaan kahden osaavan sosiaalialan osaamiskeskuksen kanssa, ja voimme osallistua sosiaalialan kehittämishankkeen toimeenpanossa kahden alueellisen johtoryhmän toimintaan. Alueellisten johtoryhmien kautta on muodostunut Oulun läänissä sosiaalialan kehittämistyön rakenne, jonka kautta sosiaalialan kehittämisen edellytyksiä koko alueella voidaan parantaa yhdessä tekemällä ja monialaisesti eri toimijat ja näkökulmat huomioiden.

Sosiaalialan kehittämishankkeen toimeenpanossa keskeistä on kunnissa, seutukunnissa ja maakunnissa tehtävä työ. Lääninhallituksen tehtävään kuuluu jo lainsäädännön perustella alueellaan sosiaalihuollon suunnittelu, ohjaus ja valvonta. Sosiaalialan osaamiskeskuksilla on sitä vastoin Sosiaalialan kehittämishankkeen toimeenpanossa erityinen tehtävä neuvotella alueensa kuntien kanssa palvelurakenteen ja toimintojen kehittämisestä sekä laatia vuosittain kattava toimintaohjelma alueella tarvittavista hankkeista. Tänä vuonna ISON alu-

eella sosiaalialan teknologiahankkeet muodostivat hyvän kokonaisuuden ja Kainuun maakunnan sosiaalialan teknologiahankkeen Oulun lääninhallitus asetti STM:ltä haettavissa sosiaalialan hankkeissa ensimmäiselle sijalle.

Lääninhallituksen rooliin kuuluu valtionavustusten hallinnointi. Lääninhallitukset päättävät omalta osaltaan sosiaali- ja terveysalan valtionavustuksista kunnille ja kuntayhtymille. Oulun lääninhallitus myönsi helmikuussa 2005 noin 1,3 miljoonaa euroa valtionavustuksia seitsemälle eri sosiaalialan hankkeelle. Kainuun maakunta sai yhden lastensuojelun sijaishuoltoa koskevan kehittämishankkeen.

Vaikka Sosiaalialan ja Kansallisen terveysalan kehittämishankkeet pääsivät valtakunnallisesti hyvin eri aikaa liikkeelle, niin mielestäni tällä hetkellä sosiaali- ja terveyshankkeiden toimeenpano tapahtuu Oulun läänin alueella erinomaisessa yhteistyössä. Yhteisiä tapaamisia ja yhteisiä tilaisuuksia on järjestetty useita sekä on saatu luotua yhteisiä strategioita tavoitteita ja kehittämishankkeita. Yhteisenä keskeisenä strategisena hankkeena voidaan mainita neljän maakuntaliiton alueella toteutettava ”Pohjoisen ihmisen hyvinvointi 2015” kehittämishanke.

läänin sosiaali- ja terveysneuvos Marja-Leena Kärkkäinen

Yhdessä oppimista, tietoisempaa opettajuutta

Lehtiniemessä syksyllä 2004 aloittaneet lähihoitajat yhteistoiminnallisesti oppimassa.

LEHTINIEMI KOULUTTAA SOSIAALI-, TERVEYS- JA LIIKUNTA-ALAN OSAAJIA

Itä-Savon koulutuskuntayhtymän omistama Savonlinnan ammatti- ja aikuisopisto on Savonlinnan seudun suurin toisen asteen kouluttaja. Opistossa opiskelee lähes 2 500 opiskelijaa ja henkilökuntaa on noin 300.

Lehtiniemi on yksi ammatti- ja aikuisopiston yksiköistä. Sosiaali-, terveys- ja liikunta-alalla koulutetaan lähihoitajia niin nuorisoasteella kuin aikuiskoulutuksenakin. Myös koulunkäyntiavustajien ammattitutkintoon valmistava koulutus on vakiintunutta. Hiusten- ja kauneudenhoitoalan ammattilaisia, nuoria ja aikuisia, valmistuu Vipusella.

Lisäksi Lehtiniemessä opiskelee noin 60 erityisopiskelijaa omista ryhmissään. Ammatilliseen peruskoulutukseen valmentava ja kuntouttava opetus ja ohjaus -ryhmässä opiskelija saa sellaisia valmiuksia, että hän kykenee koulutuksen jälkeen osallistumaan edellytystensä mukaisesti ammatilliseen peruskoulutukseen. Työhön ja itsenäiseen elämään valmentavaa ja kuntouttavaa opetusta ja ohjausta on vaikeimminkin vammaisille

opiskelijoille. Lisäksi voi opiskella kotitaloustyöntekijäksi, puusepän apulaiseksi, siivoustyöntekijäksi tai hoiva-avustajaksi sosiaali- ja terveysalalle.

Valmentava ja kuntouttava opetus ja ohjaus antaa vammaisuuden, sairauden, kehityksen viivästymisen, tunne-elämän häiriön tai muun syyn vuoksi erityistä tukea tarvitseville opiskelijoille valmiuksia ammatilliseen koulutukseen, työhön sijoittumiseen ja oman elämän hallintaan.

Lehtiniemessä on pitkät perinteet koulutuksen järjestämisestä. Opetustoimintaa on tehty 75 vuotta. Viime syksynä juhlimme erityisopetuksen kymmentä vuotta.

Sosiaali-, terveys- ja liikunta-alalla olemme kuluneen lukuvuoden aikana saaneet pohtia uutta pedagogiikkaa kollegiaalisesti. Oppimiseen, opettamiseen ja ohjaamiseen on pyritty löytämään uusia näkökulmia. Ihmisyys on yhteistä, mutta jokainen oppija on yksilö, jonka omat oppimisen tarpeet on huomioitava.

On tarvittu kokonaisvaltaisempaa, eheämpää opetus- ja oppimissuunnitelmaa, paljon keskustelua ja toiminnallista

suutta. Ryhminä suoritettavat yhteistoiminnalliset tehtävät ovat yksi tapa vahvistaa sekä yhteisöllisyyttä että itsenäistä, tietoista toimintaa.

Olemme yhä rohkeammin kokeilleet työpajatoimintaa, ryhmien jakamista, yhteisopettajuutta sekä erikoisammattihenkilön ja koulunkäyntiavustajien tukea opetuksessa.

Ammattiin oppiminen on perustetvämme, mutta rinnalla on kuljettava yhteinen ydinosaaminen, kuten oppimis-, ongelmaratkaisu-, vuorovaikutus- ja viestintä-, yhteistyö- sekä eettiset ja esteettiset taidot. Uuden oppiminen vaatii keskittymistä, mieltä painavien asioiden rauhoittamista ja uskoa siihen, että elämä kantaa koulun ulkopuolellakin. Opiskelijoiden tukemiseksi oppilashuolto ja opettajat ovat työskennelleet näiden asioiden selvittämiseksi. Työ on haasteellista, mutta ah, niin antoisaa.

koulutuspäällikkö Hannele Kojo ja tutkintovastaava Anne Muhonen Savonlinnan ammatti- ja aikuisopisto, Lehtiniemi

SISÄLÄHETYSSEURAN OPPI- LAITOKSESSA KOULUTUS TYÖELÄMÄLÄHTÖISTÄ

Sisälähetysseuran oppilaitos on monialainen, kristillinen toisen asteen oppilaitos ja kansanopisto, joka kasvattaa ja kouluttaa kristillisestä arvopohjasta käsin oman elämän hallintaan, sosiaalisesti vastuulliseen kansalaisuuteen ja laaja-alaiseen ammatillisuuteen. Tuotamme koulutus-, palvelu- ja kehittämistoimintaa, tuemme ja edistämme kirkossa ja yhteiskunnassa tehtävää kasvatus-, diakonia-, sosiaali- ja terveysalan työtä sekä rakennamme ja vahvistamme yksilöiden ja yhteisöjen osaamista.

Sisälähetysseuran oppilaitoksella Pieksämäellä voi opiskella useita eri ammattitutkintoja, joissa lähtökohtana ovat työelämän tarpeet ja ajan mukanaan tuomat haasteet. Oppilaitoksen ammattitutkintotarjontaan ovat kuuluneet mm.

suntion ammattitutkinto, jonka suorittaneet työskentelevät seurakunnissa kirkonpalvelijoina, päihdetyön, koulunkäyntiavustajan, perhepäivähoitajan ja teatterialan ammattitutkinnot sekä vanhustyön erikoisammattitutkinto.

Tällä hetkellä suurta suosiota ovat saaneet Lasten ja nuorten erityisohjaajan ammattitutkinto ja Psykiatrisen hoidon erikoisammattitutkinto.

Lasten ja nuorten erityisohjaajan ammattitutkinto on vastaus kentän huutoon

Lasten ja nuorten erityisohjaaja (LANU) on uusi työelämälähtöinen ammattitutkinto, jonka tarve on alan työpaikoissa tiedostettu pitkään. Sen suosio pääsi silti yllättämään koulutuksen järjestäjät eri puolella Suomea. Pieksämäellä Sisälähetysseuran oppilaitoksella aloitettiin syksyllä 2004 kaksi ryhmää, joista toinen muodostuu saman työnantajan palveluksessa olevista oppisopimusopiskelijoista ja toisessa ryhmässä on mukana mm. lastensuojelualan yrittäjiä ja työntekijöitä, koulunkäyntiavustajia sekä päivähoitohenkilöstöä.

Kommentteja tutkintoa suorittavilta: “Vahvistanut tuntumaa oikeasta suunnasta ammatin suhteen... Kokemusten ja ajatusten vaihto toisten opiskelijoiden ja opettajien kanssa mielenkiintoista... oppimisen vapaa ilmapiiri on mukavaa... Yhtenäkkään aamuna ei ole ollut “pakko” lähteä kouluun.” (Leena, perhekotiyrittäjä)

“Tämä koulutus antaa minulle mahdollisuuden toimia laajemmalla sektorilla ja erilaisissa työpaikoissa... Suosittelen ehdottomasti tätä koulutusta koulunkäyntiavustajille... Kun on tällainen ryhmä, jossa on monen alan ihmisiä, niin silloin oppii kaikkein parhaiten, koska saa tietoa ja näkemyksiä eri kanteilta - oma tietämys voi joskus olla liian kapeaa...” (JP, koulunkäyntiavustaja)

“LANU- koulutus sopii hyvin työsäkävälle. Työn ohella opiskelu on pirstystystä arkeen ja samalla pystyy soveltamaan saamaansa teoriatietoa käytäntöön... Olen oppinut näyttöjen kautta arvioimaan omia kykyjäni ja ammattitaitoani.” (Ulla, päivähoitaja)

Sisälähetysseuran oppilaitos Pieksämäellä.

Lasten ja nuorten erityisohjaaja toimii vaativissa kasvatus-, ohjaus- ja organisoitavissa, kuten lastensuojelutyössä, päivähoitossa, kouluissa, järjestötoiminnassa, erityisnuorisotyössä sekä monikulttuurisessa työssä. Lisäksi tutkinnon omaava voi työskennellä alan yrityksissä sekä itsenäisenä yrittäjänä. Tutkinto koostuu neljästä pakollisesta ja yhdestä valinnaisesta osasta ja lisäksi voi suorittaa myös Yrittäjyys-osion.

Psykiatrisen hoidon erikoisammattitutkinto tuo uutta osaamista alalle

Psykiatrisen hoidon erikoisammattitutkinto vastaa myös tämän hetken tarpeisiin työelämässä.

Viime syksynä Sisälähetysseuran oppilaitoksella aloitti ryhmä, jossa koulutuksen rakenne ja ajoitus on suunniteltu yhdessä alueen mielenterveystyön yksiköiden kanssa. Lisäksi koulutuksen sisältöjä on suunniteltu yhdessä tutkinnon suorittajien kanssa ja siinä on huomioitu tutkinnon suorittajien aikaisempi tieto ja työkokemus. Uutta valinnaisuutta tutkintoon tuovat oikeuspsykiatrisen hoitotyö, psykogeriatrisen hoitotyö, lasten-

ja nuorisopsykiatrisen hoitotyö tai itsenäinen ammatinharjoittaminen.

Sisälähetysseuran oppilaitoksella kaikkiin tutkintoihin voi opiskella joko oppisopimuksella tai omaehtoisena lisäkoulutuksena. Valmistava koulutus kestää n. 1,5 vuotta, jonka aikana suoritetaan tutkinnon osien näytöt. Tutkinnon voi suorittaa myös nopeammassa ajassa osoittamalla ammattitaidon suoraan näytöillä. Valmistavan koulutuksen teoriapäivät toteutetaan joustavasti työelämän näkökulmat huomioiden joko 2-3 päivän tai viikon jaksoissa.

Uutena ammattitutkintona Sisälähetysseuran Oppilaitoksella on suunniteltu *Koululaisten aamu- ja iltapäivätoiminnan ohjaajan ammattitutkinto*. Se muodostuu neljästä pakollisesta tutkinnon osasta: Ohjaajan työn lähtökohdat, Lapsen kasvun, hyvinvoinnin ja terveyden tukeminen, Toiminnan ohjaaminen ja Yhteistyö ja ammatillinen vuorovaikutus. Valinnainen tutkinnon osana voi suorittaa myös Yrittäjyys-osion.

koulutussuunnittelija Sirpa-Liisa Pääkkönen
Sisälähetysseuran oppilaitos, Pieksämäki

Kertaluonteisella koulutuksella haetaan apua sosiaalityöntekijäpulaan

Sosiaalityön maisterikoulutus alkaa Mikkelissä ja Joensuussa

Tuoreen valtakunnallisen sosiaalibarometrin mukaan Suomen joka 10. kunnassa ei ole yhtään kelpoisuusehdot täyttävää sosiaalityöntekijää. Myös Itä-Suomessa useat virat kaipaavat pätevää työntekijää. Elli Aaltonen Itä-Suomen lääninhallituksesta toteaa osuvasti Karjalaisessa 22.4.05: “Lääkärintyössäkään emme lähde siitä, että vuodesta toiseen välskäri kelpaa hoitamaan potilaita.”

Kuopion yliopisto pyrkii omalta osaltaan vaikuttamaan pätevien sosiaalityöntekijöiden saantiin käynnistämällä syksyllä 2005 kertaluonteisen sosiaalityön maisteriohjelman Joensuussa ja Mikkelissä. Koulutuksen aloittaa 50 opiskelijaa eli 25 kummassakin kaupungissa. Koulutukseen haettiin henkilöitä, jotka työskentelevät sosiaalialan tehtävissä ja ovat suorittaneet alan tutkinnon (esimerkiksi sosiaaliohjaaja, sosiaalikasvattaja, sosionomi AMK tai alempi korkeakoulututkinto sosiaali- tai kasvatustieteissä tai psykologiassa). Koulutus on suunnattu Itä-Suomen (Tavoite 1-alueella) asuville ja / tai työskenteleville ja suunniteltu työssä oleville ja työn ohessa suoritettavaksi. Koulutuksen kesto on kaksi ja puoli vuotta.

Maisteriohjelman projektipäällikkönä aloitti 2.5.2005 Markku Hänninen, joka on toiminut useita vuosia erilaisen projektitoiminnan parissa. Hän on toiminut mm. Kuopion yliopistolla Centek-kokonaisuuden suunnittelussa ja toteutuksessa sekä Kuopion kaupungin EU-koordinaattorina. Jatko-opintoja Hänninen suorittaa Kuopion yliopiston sosiaalipolitiikan ja sosiaalitalouden laitoksella, jossa hän on toiminut myös opettajana luentosarjalla Tietoyhteiskunta ja hyvinvointi. Sosiaalityön maisterikoulutuksen vetämisen Hänninen kokee paluuna “henkiseen kotiin” ja aidoksi mahdollisuudeksi tehdä töitä hyvän asian puolesta.

Sosiaalityön ja sosiaalipedagogiikan laitoksen määräaikainen lehtori Mari Antikainen on virkavapaalla Karttulan sosiaalijohtajan virasta. Toukokuussa sosiaalityön maisterikoulutus piti Marin

kiireisenä, sillä yhteydenottoja koulutuksen tiimoilta tuli runsaasti. Sitä kuvaa myös hakijoiden runsas määrä, sillä haku-aikaan mennessä koulutukseen haki 181 henkilöä. Kevään aikana valitaan myös koulutuksen muu henkilöstö ja Mari pohjustaa koulutuksen aloitusta eri yhteistyökumppaneiden kanssa Mikkelissä ja Joensuussa.

Myös lainsäädännön muutos tukee sitä, että sosiaalityöntekijän tehtäviä tulisi hoitaa pätevä sosiaalityöntekijä. Sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuudesta annettu laki muuttuu elokuun alusta, jolloin epäpätevä voi työskennellä määräaikaaisesti sosiaalityöntekijän tehtävissä vain vuoden ajan aikaisemman kahden vuoden sijaan. Laki sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista korvaa voimassaolevan asetuksen sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusehdoista. Lakia sovelletaan yleislakina kunnan ja kuntayhtymän sosiaalihuollon ammatilliselta henkilöstöltä vaadittaviin kelpoisuuksiin riippumatta siitä, minkä hallintokunnan alaisuudessa heidän toimintansa on järjestetty. Lakia sovelletaan sekä valtion että yksityisen järjestämään sosiaalihuoltoon.

Lastensuojelulain uudistamista pohdintu työryhmä tosin haluaisi lastensuojelulakiin tiukan linjauksen siitä, että lastensuojelun sosiaalityötä ei voisi - määrääkäsistikaan - hoitaa epäpätevä työntekijä. Raportissa “ Sosiaalityön näkökulma lastensuojelulain uudistamiseen” Päivi Sinko toteaa hyvin samaan tapaan kuin Elli Aaltonen, että “ vaikka sosiaalityö ei olekaan laillistettu ammatti olisi mielestäni syytä verrata sitä lääkärin

Mari Antikainen on ollut mukana maisterikoulutushankkeen käytännön järjestelyissä.

ammattiin, jota saa hoitaa tilapäisestäkin vain tietyt määrät lääkäriopintoja suorittanut henkilö”. Pätevien sosiaalityöntekijöiden saamisen ja pysymisen turvaaminen erityisesti kuntien sosialitoimistoissa vaatisi kuitenkin pikaisesti myös palkkauksen ja työolojen parantamisen. Em. raportissa toivotaan, että kunnille annettaisiin sitova velvoite sosiaalityöntekijöiden vähimmäismäärästä.

Koulutukseen valituilla on edessä tiukka rupeama, sillä opintojen suorittaminen työn ohessa kahden ja puolen vuoden aikana on varmasti vaativa, mutta toivottavasti myös antoisa jakso. Myönteisellä tavalla haasteellisen toivoo koulutuksen olevan myös koulutuksen suunnittelijoille ja opettajille. Koulutus antanee hyvän mahdollisuuden kytkeä teoria sosiaalityön käytännön kehittämiseen. Seminaari- ja opinnäytetyöt ovat oiva mahdollisuus oman työn tutkimiseen ja sitä kautta hyvien käytäntöjen levittämiseen. Ehkä koulutuksesta kertyy myös tietoa ja hyviä ideoita hyödynnettäväksi työssä olevien sosiaalityöntekijöiden täydennyskoulutukseen, sillä myös täydennyskoulutuksen saadaan lakisääteinen velvoite.

ISO-alueelle myönnettyt Sosiaalialan kehittämishankkeen valtionavustukset vuonna 2005

Lääninhallitusten myöntämät valtionavustukset

yhteensä 1 820 584 euroa

Etelä-Savo		478 548 euroa
Juva, Joroinen, Rantasalmi	JJR-perhepalvelujen osaamisverkosto	192 835 euroa
Vaalijalan kuntayhtymä	Taide kuntoutuskeskuksen tukena	66 015 euroa
Pieksämäki	Vanhusten toimintakyvyn edistäminen	219 698 euroa
Pohjois-Savo		767 663 euroa
Kuopio, Siilinjärvi, Nilsia, Suonenjoki, Varkaus, Joroinen	Kuopion tulkikeskuksen seudullinen kehittäminen	111 572 euroa
Rautalampi, Sisä-Savon kuntayhtymä, Suonenjoki	Rautalampilaisten ikäihmisten ja erityisryhmien kotona selviytymisen mahdollistaminen	126 666 euroa
Varkaus, Pieksänmaa, Pieksämäki, Leppävirta	Tulevaisuuden perhepäivähoito	150 675 euroa
Kaavi	Sosiaalipalvelujen arviointi ja kehittäminen Kaavin kunnassa	81 000 euroa
Varkaus	Sosiaalitoimen kehittämishanke	147 750 euroa
Varpaisjärvi	Sosiaali- ja terveystoimen hallinnollinen yhdistäminen ja vanhuksväestön käyttämän palvelurakenteen kehittäminen	150 000 euroa
Pohjois-Karjala		463 420 euroa
Lieksa, Nurmes, Juuka, Valtimo	Vanhustyön kehittämishanke, Pielisen-Karjala	288 540 euroa
Kesälahti, Keski-Karjalan terveyskeskus ky, Kitee, Rääkkylä, Tohmajärvi	Kuntouttava kotihoito -seudullinen kehittämishanke Keski-Karjalassa	33 400 euroa
Iomantsi	Eväitä elämän poluille	33 330 euroa
Ilomantsi	Kuntouttava ja ennaltaehkäisevä vanhustyö	108 150 euroa
Kainuu		110 953 euroa
Kainuun maakunta -kuntayhtymä	Lastensuojelun sijaishuolto, tukiperhe- ja kriisipalvelut Kainuussa - Maakunnallisten toimintamallien kartoitus- ja kehittämishanke 2005 - 2007	110 953 euroa

STM:n myöntämät valtionavustukset

yhteensä 727 365 euroa

Etelä-Savo		138 750 euroa
Savonlinnan seutu: Savonlinna, Enonkoski, Heinävesi, Kerimäki, Punkaharju, Savonranta, Sulkava	Seutukehittäjä: Seudun kansalaisten hyvinvointikertomusten, sosiaalialan kehittämisen strategioiden, uudenlaisen seudullisen kehittämisrakenteen ja -osaamisen vahvistaminen ja alueellisiin kehittämisverkostoihin liittyminen	138 750 euroa
Pohjois-Savo		242 513 euroa
Iisalmi, Kiuruvesi, Keitele, Lapinlahti, Pielavesi, Sonkajärvi, Varpaisjärvi, Vieremä	Seutukunnallinen sosiaalipäivystyshanke	150 788 euroa
Kuopio	Varhaiskasvatuksen sähköinen asiointi ja viestintä	46 800 euroa
Varkaus	Kaalengo Kenti -romanilasten varhaiskasvatus	44 925 euroa
Pohjois-Karjala		145 454 euroa
Honkalammen kuntayhtymä	eSoKe Sosiaalialan tietoteknologian käytön edistäminen	76 604 euroa
Kitee	Keski-Karjalan seudullinen perhetyön kartoitus- ja kehittämishanke	68 850 euroa
Kainuu		200 648 euroa
Kainuun maakunta -kuntayhtymä	Sosiaalihuollon teknologian kehittäminen Kainuussa	200 648 euroa

Yhtä varmasti kun kesän jälkeen saapuu syksy, järjestetään syksyllä Itä-Suomen sosiaalityön päivät...

Itä-Suomen sosiaalityön päivät 10. - 11.11.2005 Kajaanissa Kaukametsän kongressi- ja kulttuurikeskuksella

teemana Sosiaalityö hyvinvointipolitiikan vahvistajana
alustajina mm. toimitusjohtaja Helena Åhman ja professori Mikko Mäntysaari

Työryhmien teemat:

- ▶ Sosiaalijohto suunnan näyttäjänä
- ▶ Tietoteknologia sosiaalityön kehittämisessä
- ▶ Tutkiva ja arvioiva työote sosiaalityössä
- ▶ Hyvät käytännöt sosiaalityössä

Päivien ohjelma ja ilmoittautumislomake:

www.isonetti.net

Kokoa kollegasi ja kantakaa yhdessä kortenne ke-
koon hyvinvoinnin vahvistamiseksi!

YHTEYSTIEDOT

ISO/Itä-Suomi, Kuopion toimipiste: Vuorikatu 27 C, 5.krs, 70100 Kuopio

johtaja Tarja Kauppila, puh. (017) 183 061, 044 718 7912, e-mail: tarja.kauppila@kuopio.fi

sihteeriasistentti Sirpa Blom, puh. (017) 183 063, 044 288 3230, e-mail: sirpa.blom@kuopio.fi

ISO/Pohjois-Savon yksikkö, Kuopion toimipiste: Vuorikatu 27 C, 5.krs, 70100 Kuopio

yksikön johtaja Johanna Antikainen, puh. (017) 183 064, 044 295 1055, e-mail: johanna.antikainen@kuopio.fi

ISO/Pohjois-Karjalan yksikkö, Joensuun toimipiste: Niskakatu 21, 80100 Joensuu

yksikön johtaja Arja Jämsén, puh. (013) 748 804, 044 279 5037, e-mail: arja.jamsen@jns.fi

ISO/Etelä-Savon yksikkö, Mikkelin toimipiste: Raviradantie 16, 50100 Mikkeli

yksikön johtaja Mali Soininen, puh. (015) 355 6683, 044 520 7109, e-mail: mali.soininen@mikkeliyamk.fi

ISO/Kainuun yksikkö, Kajaanin toimipiste: Seminaarinkatu 2, 87100 Kajaani

yksikön johtaja Ritva Pääkkönen, puh. (08) 613 1048, 044 279 0455, e-mail: ritva.paakkonen@kainuu.com

ISO-yhdistyksen puheenjohtaja: Paavo Kaitokari, puh. (017) 183 001, 050 595 3341, e-mail: paavo.kaitokari@kuopio.fi

ISO-yhdistyksen sihteeri: Mari Antikainen, puh. (017) 163 973, e-mail: mari.antikainen@uku.fi

Painopaikka: Kirjapaino Arsmat Oy, Kuopio 2005